

Arrest

nr. 187 294 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 21 april 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE CORTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam het Rijk binnen op 15 oktober 2016 met een geldig nationaal paspoort voorzien van een visum kort verblijf. Op 17 oktober 2016 werd verzoekster in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarbij zij tot 15 januari 2017 werd toegelaten tot verblijf in het Rijk

1.2. Op 4 april 2017 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt betekend op 13 april 2017.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: P.N.

geboortedatum: 02.11.1940

(...)

nationaliteit: Kazachstan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij/zij recht had op een verblijf van 60 dagen vanaf 15/10/2016 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.”

1.3. Op 11 april 2017 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. In zijn arrest nr. 13/2016 van 27 januari 2016 heeft het Grondwettelijk Hof gesteld:

“Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen bij het bestreden artikel 5, bepaalt :

« Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ».

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen bij het bestreden artikel 7, bepaalt :

« Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn ».

B.13.2. Die bepalingen hebben niet uitsluitend betrekking op de vastgehouden vreemdeling, maar op de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderings- of een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Zulks wordt bevestigd door de bewoordingen « in het bijzonder indien hij is vastgehouden » (artikel 5) of « in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden » (artikel 7), wat niet uitsluit dat ook de niet-vastgehouden vreemdeling wordt beoogd. Bijgevolg kan, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, uit de voormelde bepalingen niet worden afgeleid dat zij enkel van toepassing zouden zijn op vreemdelingen die worden vastgehouden.

2.2.2.2 Hieruit blijkt dus dat ook niet vastgehouden vreemdelingen een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen opstarten tegen een verwijderingsmaatregel. Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer ze in haar nota opmerkt:

“Er dient bovendien te worden vastgesteld dat in casu geen enkele dwangmaatregel werd uitgevaardigd tegen verzoekende partij, nu de bestreden beslissing slechts een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betreft, met een termijn voor vrijwillig vertrek.

Gelet op het feit dat nergens blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, kan niet worden ingezien waarom een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend.

Verweerder verwijst in dit kader naar de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 39/82, §4, 2^e lid van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Het loutere gegeven dat aan verzoekende partij bevel is gegeven om het grondgebied te verlaten (zonder dat verzoekende partij bijvoorbeeld wordt vastgehouden m.o.o. een terugleiding) volstaat vanzelfsprekend niet.”

2.2.2.3. Een niet vastgehouden vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingmaatregel kan dus een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid opstarten, maar moet wel aantonen dat er sprake

is van een zodanige dringende situatie dat niet kan gewacht worden op de uitkomst van de behandeling van een gewone vordering tot schorsing.

2.2.2.4. Verzoekster voert in dit verband het volgende aan:

“Bij beslissing d.d. 4 april 2017 besloot verweerster ten aanzien van verzoekster tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zie: Stuk 3

Verzoekster diende evenwel middels aangetekend schrijven d.d. 11 april 2017, uitgaande van haar raadvrouw, een verzoek tot medische regularisatie in.

Zie: Stuk 4

Zij is niet langer zelfredzaam en kan geen beroep doen op familie of derden in Kazachstan, waardoor een terugkeer naar het land van herkomst een ernstig gevaar vormt voor de gezondheid van verzoekster.

Ofschoon verzoekster niet van haar vrijheid werd beroofd in functie van haar uitwijzing, bevindt zij zich ontegensprekelijk in een situatie van uiterst dringende noodzakelijkheid. Het is immers noodzakelijk en dringend om een effectief onderzoek te doen van de grieven op basis van artikel 3 EVRM.

Zie: RvV 17 oktober 2014, nr. 131.614

EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10, Josef / België, § 104

Bijgevolg vraagt verzoeker de behandeling van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid conform artikel 39/57 en 39/85 §1, lid 4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2.2.5. Het blijkt dus dat verzoekster het uiterst dringend karakter van haar vordering koppelt aan de grieven 3 EVRM die ze ontwikkelt in haar verzoekschrift.

Zij betoogt in haar verzoekschrift in dit verband als volgt:

“Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Verzoekster diende op 11 april j.l. middels aangetekende zending uitgaande van haar raadvrouw, een verzoek tot medische regularisatie in conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zie: Stuk 4

Verzoekster is immers dementerend, en haar toestand gaat er met rasse schreden op achteruit.

De dochter van verzoekster, mevrouw [K.Y.], woont reeds jaren in België en heeft de Belgische nationaliteit.

Zie: Stuk 5

Ingevolge enkele verontrustende gebeurtenissen, reisde zij bijna een jaar geleden af naar Kazachstan, om haar moeder te bezoeken en zich te vergewissen van dier toestand.

Aangezien zij in Kazachstan, naast enkele oppervlakkige tests, niet verder werden geholpen, kwam verzoekster in oktober met een geldig visum naar België, om hier uitsluitel te krijgen over haar medische toestand.

Op de luchthaven deden zich evenwel problemen voor: verzoekster wist niet meer waar zij was of waarom zij daar was, zij sloeg in paniek toen men haar om haar reisdocumenten vroeg, zij zag de douanebeambte aan voor een agent, dacht in de problemen te zitten en trachtte deze om te kopen. Dit alles was vanzelfsprekend volstrekt onnodig, daar zij met alle documenten in regel was.

Zie: Stuk 6

Daar haar dochter een verklaring wilde voor de verandering in gedrag van verzoekster, haar vergeetachtigheid en onbeholpenheid, werd zij in het Algemeen Stedelijk Ziekenhuis te Aalst

onderzocht. Eerdere (erg beperkte) tests in Kazachstan hadden reeds geduid op een mogelijk probleem met het geheugen van verzoekster.

De behandelende arts stelde vast dat het kortetermijngeheugen van verzoekster ernstige gebreken vertoonde, evenals haar oriëntatie in tijd en ruimte. Zij verkeerde in een beginnend stadium van dementie en kreeg medicatie voorgeschreven om de progressie van deze ziekte af te remmen. Ook werd uitdrukkelijk vermeld dat verzoekster nood had aan adequate, dagelijkse verzorging en hulp.

Zie: Stuk 7

De situatie van verzoekster verergerde zienderogen. Zij vergat dat zij al had gegeten of nog moest eten, verzon zaken om te verdoezelen dat zij zich zaken niet meer herinnerde, en zij raakte snel verward en in paniek bij veranderingen in de dagelijkse routine. Ook gewone huishoudelijke taken uitvoeren lukt niet langer.

Ingevolge een val werd zij in januari opnieuw onderzocht in het Onze-Lieve-Vrouwziekenhuis te Aalst. Aldaar onderging zij opnieuw een MMSE-test (Mini-Mental State Examination), waaruit bleek dat haar geheugen er opnieuw danig op achteruit gegaan was. Op amper drie maanden tijd was de score immers gezakt van 21/30 naar 18/30, dit ondanks de medicatie.

Zie: Stuk 8

Verzoekster vergeet geregeld dat zij in België is, of hoe lang zij hier al is, en durft het huis niet alleen verlaten aangezien zij de omgeving niet kent. Op heden gaan haar meerderjarige kleindochters, [N.] en [E.], elke middag naar het huis van hun moeder wanneer deze aan het werk is, om er voor te zorgen dat verzoekster een maaltijd nuttigt.

Zie: Stuk 6

Verzoekster begrijpt zelf de ernst van haar toestand niet. Indien zij alleen is, vergeet zij tevens haar medicijnen te nemen of vergeet zij dat zij ze reeds heeft ingenomen.

Dr. CLEREBAUT schreef dan ook in haar medisch getuigschrift (stuk 6), gevoegd bij de aanvraag tot medische regularisatie :

“Levenslang verder nood toezicht en goede omkadering door middel van mantelzorg en in toekomst mogelijk nood aan extra ondersteuning met thuisverpleging, familiehelp,...”

Zie: Stuk 9

Er kan dus geen twijfel over bestaan dat de medische toestand van verzoekster ernstig en onomkeerbaar is, en bovendien enkel zal verslechteren. Zonder de nodige intensieve zorgen, ondersteuning en begeleiding vormt de ziekte van verzoekster een ernstig gevaar voor haar eigen fysieke integriteit, zelfs voor haar leven.

In Kazachstan is noodzakelijke, adequate hulp voor verzoekster niet voorhanden.

Vooreerst heeft verzoekster er geen familie meer die de zorg voor haar kan opnemen. De enige zoon van verzoekster woont in een andere stad. Echter moet hij als constructiewerker voortdurend reizen over heel Kazachstan, en blijft hij vaak enkele maanden op locatie. Het is voor hem dus onmogelijk zijn job te behouden en zijn moeder de zorg te geven die zij absoluut nodig heeft.

Daarnaast is er ook geen adequate hulp voorhanden in zorginstellingen. Zoals in het verzoek tot medische regularisatie werd uiteengezet, moet er al een heel proces doorlopen worden in een polikliniek, vooraleer de diagnose van dementie kan worden gesteld. Dit duurt minstens enkele maanden.

Wanneer dan daadwerkelijk deze diagnose wordt gesteld, kan de patiënt in kwestie voor een maximale periode van anderhalve maand worden opgenomen in een neuropsychologisch ziekenhuis.

Zie: Stuk 10

Na deze periode wordt de patiënt ontslagen en dient hij of zij zelf verder in te staan voor de bekostiging van medicatie en het zoeken van enige hulp.

Het kan dus niet ernstig worden betwist dat verzoekster in Kazachstan geen adequate hulp kan krijgen.

Ook woonzorgcentra zijn in Kazachstan quasi onbestaande: oudere mensen worden beschouwd als "nutteloos", zij kunnen geen bijdrage leveren aan de maatschappij en dus moet de maatschappij ook niet voor hen instaan.

Indien verzoekster teruggezonden wordt naar Kazachstan, zal zij dus volledig op zichzelf aangewezen zijn.

Daar zij helemaal niet meer zelfredzaam is en haar toestand er enkel op kan en zal verslechteren, loopt zij een ernstig en zeer reëel risico voor haar fysieke integriteit, en zelfs haar leven. Het niet voorhanden zijn van adequate behandeling betekent een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wat in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Gelet op al het voorgaande, zou een terugkeer naar Kazachstan aldus een ernstige inbreuk betekenen op de bescherming van artikel 3 EVRM."

2.2.2.6. Te dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoeksters medische klachten het voorwerp uitmaken van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen die werd ingediend kort nadat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft getroffen. In het administratief dossier bevinden zich geen gegevens waaruit de medische situatie blijkt van verzoekster voordat de bestreden beslissing werd getroffen. De verwerende partij kon dan ook niet motiveren aangaande of rekening houden met verzoeksters medische toestand.

2.2.2.7. Artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt wel dat de Raad een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek moet doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.2.2.8. Te dezen botst de Raad echter op de grenzen van zijn rechtsmacht als annulatierechter. De in punt 1.3. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging werd kort na het treffen van de bestreden beslissing ingediend en werd nog niet behandeld door de verwerende partij. De Raad bezit niet de nodige expertise om op basis van de door verzoekster ingediende medische stukken zelf de ernst van verzoeksters medische situatie na te gaan en desgevallend te onderzoeken of de benodigde medicatie en zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoekster in het land van oorsprong. Evenmin kan de Raad een beroep doen op medische deskundigen om hem bij te staan. De Raad kan dus in de huidige stand van zaken niet evalueren of verzoekster in het geval van een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of straf omdat aldaar niet de benodigde medicatie en zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoekster.

2.2.2.9. Verzoekster dient derhalve de uitkomst af te wachten van de in punt 1.3. vermelde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.

2.2.10. In afwachting hiervan staat het zoals ter terechtzitting reeds werd meegedeeld verzoekster vrij om de verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen bij de verwerende partij op grond van artikel 74/17, §2, van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij verklaart ter terechtzitting dat zij zich niet bewust was van deze mogelijkheid en dat zij daartoe de nodige stappen zou zetten. Verder herinnert de Raad eraan dat het de verwerende partij niet is toegestaan om een ernstige zieke vreemdeling te verwijderen : *"Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling (...), niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM."* (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, p.36)". Indien de verwerende partij toch een gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing zou plannen zonder de medische situatie van verzoekster te hebben bekeken, staat het verzoekster vrij om op dat moment de Raad te vatten om haar grieven betreffende artikel 3 van het EVRM te laten gelden. Indien de verwerende partij een repatriëring plant van verzoekster nadat ze de in punt 1.3. bedoelde aanvraag heeft verworpen, staat het verzoekster vrij op te komen bij de Raad tegen deze beslissing op grond van de in punt 2.2.2.1. vermelde bepalingen.

2.2.11. Dit alles kan de Raad niet anders dan tot de conclusie leiden dat er in de huidige stand van het geding de voorwaarde inzake het uiterst dringend karakter van de vordering niet vervuld is.

De vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarden inzake het uiterst dringend karakter van de vordering volstaat om haar af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA